

Политички део разговора не предајем јавности, јер немам овлашћења. Мислим ипак зато да нећу учинити велику индискрецију ако поменем Св. Наум.

— Ми признајемо, вели претседник да је Св. Наум словенска историјска старина, те и не настојавамо уопште на добијању манастира. Нити смо ми Југославија или Италија, па да полажемо на стратегијске тачке, кад је реч о Врмошу. Али треба разумети наш положај. И не доводити нас у незгоду првих дана. Наша предусретљивост не може да пређе границе наших животних интереса. То би требало да схвати и ваша јавност утолико пре што смо ми надахнути најлепшим жељама за сталне добре односе с Југославијом. Зато ако се чује да и ми штогод тражимо не треба то одмах обележити као „окретање леђа“....

— Хтео сам да вас замолим за превод вашег устава, кажем ја.

— Наредио сам да се преведе на француски и даћу вам један примерак. Само кад о њему пишете имајте на уму да је то албански устав и тим га теразијама мерите. Ја налазим да он одговара развићу албанског народа и његовим потребама. Уосталом мора тако за сад да буде и свршено.

— Али сте, допустићете, много власти усредсредили у себе лично. Отуда долази да имате толико посла, због кога се тужите да не можете главе дићи.

— Екселенција спава свега четири сата у двадесет и четири, понавља Гани.

— То је мало, каже моја жена. Постаћете нервозни. Требало би да се жените, јер на тај начин човек нађе разонођења код куће.

— Не могу сад, госпођо. Послови су. Кроз неку годину.

— А вереница ће да чека?

— Па она је млада. Седамнаест година. Сад одлази у Париз. Доцније видећу.

Затим се Ахмет-бег окреће мени и каже:

— Знате кад год помислим на женидбу, сетим се овога: родити се, оженити се и умрети. Па ме страх да ћу и ја само то учинити и ништа више.